

Hensyn til deres Børns Opdragelse, og denne Bestemmelse i Loven angaaer aldeles ikke andre Børn end dem, der ere avlede i et saadant Ægtekab. Det er derfor en meget stor Misforstaaelse, naar man vil benytte denne Bestemmelse til at besvare det opstillede Spørgsmaal i Almindelighed. Der er iøvrigt i hele denne Sag en Mærkelighed, som jeg vil tillade mig kortelig at gjøre opmærksom paa. Medens man med stor Omhu sørger for, at Folketjens Børn ikke komme til at deeltage i Underviisningen i andre Troesbekjenderes Skoler, har man ikke det Mindste imod, at disse andre Troesbekjenderes Børn komme til at deeltage i Underviisningen i Folketjens Skoler. Dette er, synes det mig, en Modsigelse. Vil man formene Folketjens Børn at deeltage f. Ex. i Underviisningen i katolske Skoler, burde man ogsaa formene katolske Troesbekjenderes Børn at deeltage i Folketjens Skoleunderviisning. Dette er imidlertid et Spørgsmaal, som for mig har mindre Betydning; det, der for mig er det Væsentlige i denne Sag, er, at fremhæve, at det er en Misforstaaelse, naar man vil benytte en Bestemmelse i Loven om borgerligt Ægtekab til at besvare det her stillede Spørgsmaal i dets Almindelighed.

Svogsbro: Jeg troer ogsaa, at, naar den ærede Minister heraaft sig paa den borgerlige Lovgivning, og navnlig paa den Lov, der nu er fremhævet af de to sidste ærede Talere som en, der skulde give Grund til det her omtalte Forbud, er det at give denne Lov et altfor stort Omfang. Denne Lov angaaer jo kun de Samfund, som ikke ere anerkjendte af Staten, hvorimod det, der her er Tale om, er Folketjens. For Folketjens Vedkommende er der derimod en anden Lov, som maaskee endog kunde udstrækkes til alle Troesbekjendere her i Landet, nemlig Loven af 2den Mai 1855. Denne Lov giver udtrykkelig Forældrene Ret til selv at sørge for deres Børns Underviisning, og kræver kun fra Statens Side et Tilsyn med, at den holder Skridt med den, der

gives i Skolerne. Naar altsaa Forældrene lade deres Børn møde til Overhøring, og det godtgjøres, at de have ligesaa gode Rundskaaber som jævnaldrende Børn i de offentlige Skoler, har Staten ikke at bryde sig videre om den Maade, hvorpaa Forældrene lade deres Børn undervise. Vilde de sætte deres Børn i en katolsk Skole, kan Staten efter denne Lov ikke forhindre det. Det forekommer mig, at Loven er saa klar, at hvis der fra Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse skulde være truffet en Bestemmelse, som gaaer i den Retning, som den ærede Forespørger og den ærede Minister syntes at opløse, er den stridende mod denne Lov og maa erklæres for at være ugyldig; dette med Hensyn til det Medhold, som Ministeren troede at finde i den borgerlige Lov. Med Hensyn til, hvad han meente at finde i Samvittighedssloven, kan der jo her ikke være Tale om hvad den Enkelte kunde finde stridende imod en lutherisk, kristelig Samvittighed, men om hvad der strider imod det Samvittighedshensyn, Staten tager i sine Love, og her er der af den sidste ærede Taler allerede gjort opmærksom paa, at Staten ikke har Noget imod, at andre Troesbekjendere sende deres Børn til Folketjens Skoler. Men naar Staten ikke har Noget derimod, kan den heller ikke have mod det Omvendte; thi Samvittighedshensynet maatte jo gjælde ligesaa vel for dem, der have en anden Troesbekjendelse, som for dem, der have den lutheriske. Endelig sagde den ærede Minister, at det stred imod Kirkens Love, da den Mand, der satte sine Børn i en katolsk Skole, ikke kunde være Medlem af Folketjens. Det er vel sandt, at han ikke kan være Medlem af nogen lutherisk Kirke, tænkt som Ideal, men Folketjens er langt fra at være nogen saadan ideal Kirke. Det er en Kirke, der omfatter alle dem, som ikke ligesom have sagt sig løs fra den, og i denne Henseende have vi ogsaa et bestemt Beviis paa, at Folketjens ikke afkræver sine Medlemmer nogen Forpligtelse til at lade deres Børn undervise i den lutheriske Tro, saaledes som den ærede Minister nu